ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστική • ενημέρωση

Του **Θανάση Σκαμνάκη***

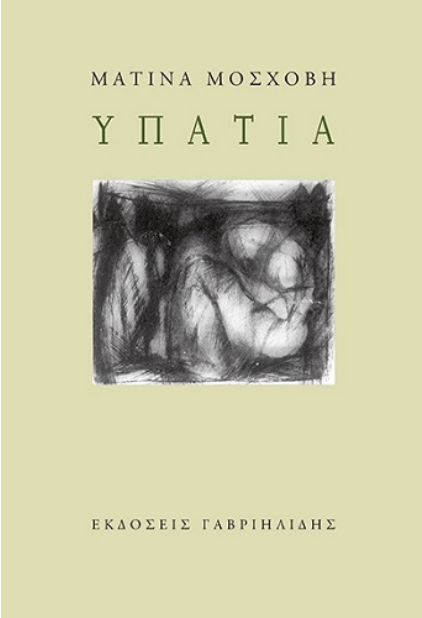

Θα αποπειραθώ μιαν αναμόχλευση αισθήματος μέσω αποσπασμάτων ενός βιβλίου. Δύσκολη υπόθεση, καθώς η πηγή του αισθήματος είναι όλο το (μικρό) βιβλίο, στη συνέχεια και τη συνοχή του. Συνεπώς για όσους θέλουν ολότητα δεν έχουν παρά να αναζητήσουν την πηγή: Ματίνας Μόσχοβη, **Υπατία,** εκδόσεις Γαβριηλίδη.

«Η γιαγιά έλεγε ότι: “Αν ο άνθρωπος δεν έχει κάτι μεγαλύτερο από τον ίδιο να διαλέγεται αληθινά μαζί του, η ψυχή του απανθρακώνεται. Όσο κι αν νομίζει ότι ‘δρα’, κείτεται ανεκπλήρωτος”...

– Η Υπατία ήταν το σύμβολο της γνώσης και της επιστήμης, αυτέ όμως τις αξίες εκείνη την εποχή οι πρώτοι χριστιανοί τις ταύτιζαν με την ειδωλολατρία. Τελικά οι άνθρωποι-εξαιρέσεις ‘’πληρώνουν’’ την ατοπία τους;

– Μου φαίνεται, Κορνήλιε, πως η Υπατία ήταν η ενσαρκωμένη συνείδηση του καιρού της. Σ’ αυτούς τους σπάνιους ανθρώπους συναρθρώνονται ταυτόχρονα τρεις χρόνοι: το δριμύ που έρχεται από το μέλλον, εκείνο που ψυχορραγώντας σβήνει, κι αυτό που ξεπετάγεται μέσα στη στιγμή.

– Δηλαδή Βέρα οι άνθρωποι είναι σαν τα τρίστρατα;

…

– Εννοείς το τρίστρατο όπου ο Οιδίποδας σκότωσε εν αγνοία του τον πατέρα του, τον Λάιο; Και μετά πήγε στην Θήβα κι έλυσε το αίνιγμα της Σφίγγας; Δηλαδή, είμαστε το αίνιγμα που πρέπει να λύσει το αίνιγμα!

– Τελικά, Βέρα, τιθασεύεται το τερατώδες μέσα στον άνθρωπο;
…

-Η ερώτηση, καλέ μου Κορνήλιε, ίσως θα βρισκόταν πλησιέστερα στην καρδιά της αλήθειας, αν ήταν η εξής: τιθασεύεται το τερατώδες μέσα μου;».

Η Υπατία, νεοπλατωνική φιλόσοφος, μαθηματικός και αστρολόγος, γεννημένη πιθανότατα το 370 μ.Χ., στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου κατακρεουργήθηκε το 415 από μαινόμενους χριστιανούς -σίγουρους πως η πίστη τους είναι η μόνη αληθινή- κατηγορούμενη για μαγεία κλπ. κατ’ εντολήν, όπως λένε οι πιο πολλοί ιστορικοί, πάντως με ανάμειξη, του πατριάρχη Αλεξανδρείας Κύριλλου. Λίγα χρόνια πριν, το 391, οι χριστιανοί έκαψαν τη βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας και τους πάνω από 500.000 τόμους χειρογράφων, βυθίζοντας στο σκοτάδι την ανθρωπότητα.

Αυτή η Υπατία στο βιβλίο αναμειγνύεται με το δικό μας σήμερα. Για να υπενθυμίσει τα οικεία κακά, τα όχι περασμένα, άρα του παρόντος και του μέλλοντός μας.

*Από τη στήλη του **«Τελευταία λέξη»** στο ΠΡΙΝ της Κυριακής 18.6.2017